

משטרת הרוכבים הצפונית

מקנדה מגיעה אלינו כתבה מאת סופרנו המשוטט, מונטי גיקובס: עם התרבות ה"וידוים" בכל העתונות לא אבוש גם אני להודות בכמה אשמות. במשך שנים רציתי בשני דברים בכל מאודי — לרכב על מכונת כבאים, ולראות כמו עיני שוטר של משטרת הרוכבים הקנדית במעילו האדום.

תשוקתי הראשונה נתמלאה בשלמותה בראשית מלחמת העולם השנייה, כאשר שאיפתי להרפתקאות הביאה אותי ל"ג'וב" ביחידת אימונים של חיל האוויר המלכותי. שם היה אחד מתפקידי הראשונים לגולל צנורות כבוי-אש, למלא מעבים, ובכלל להסתובב בתחנת כבוי האש. אולם מגעו ההדוק ביותר עם השוטרים היה לפי הנוסח ההוליבורי הנראה לעתים קרובות: השוטר הגיבור המסיר שממות בלי-סוף במאמציו המצליחים תמיד, ללכוד פושעים ושאר חלאת אדם.

היכן הפוס? לכן, כשניתנה לי ההזדמנות לסייר בקנדה, רציתי לראות שוטר כזה מקרוב.

היה זה כמאה קילומטר בפנים קנדה, כאשר ראיתי סימן ראשון של שוטר, בעיירה כשם פורט ויליאם באונטריו. השוטר היה במדי כחול-כהה, עם אקדה למותנו ועקב אחרי התנועה ברחוב הראשי. היה זה גבר גבה-קומה, והייתי נאלץ להביט כלפי מעלה בכבירי אליו.

האם אתה שוטר ברוכבים? שאלתי בתמיה על זה שאין עמו סוס. השוטר חייך.

"לא... אני משתייך רק למשטרה האזרחית של אונטריו... אולם יש פלוגת "רוכבים" בעיר... תמצא את המטה שלהם בכיוון זה..." הלכתי לפי הוראותי ועליתי במדרגות לקומה השנייה, ושורת משרדים הנושאים שלט "משטרת הרוכבים הקנדית המלכותית — פורט ויליאם".

ענן בגובה של שני מטרים ושער זהב קיבל אותי בברכה, אולם עד שיכולתי להוציא מה מפי עברו מספר שניות. הוא היה לבוש חליפה חומה אלגנטית כבעל עסקים מוצלח.

"אתה ודאי לא שוטר ב"רוכבים"? ספק שאלתי, ספק קבעתי.

"בהחלט!" הוא ענה כאילו נעלב.

"הרי איןך במדים", ואז הבנתי במקצת את אשר קרה ליחידה המפורסמת הזאת. הוא הסביר לי שהכוח שלפנים היה נודע בכל העולם על מעשי גבורתו בצפון הרחוק הפך עתה לכוח המשטרה הפדרלית עם יחידות קטנות פזורות בכל חלקי המדינה. אפילו המעילים האדומים והמכניסיים הכחולים וההדורים, עם הפסים הצהובים, הוצאו מכלל שימוש בתפקידי יום-יום. במקומם באו סרבילים או מדים חרימיים.

הברחות ושטפונות. ה"רוכבים" המפורסמים אורגנו ב-1873 כדי להשליט חוק וסדר בהרי הצפון הרחוק. האנשים הראשונים שלבשו את מדי הפאר נלחמו באקלים הקשה ובמבריחי משקאות לא-ידיאנים. עליהם גם הוטל לטפח יחסי יודות עם אנשי השבטים. קרו מקרים שיחידות קטנות בנות חצי תריסר שוטרים נוצחו, אולם ב-1875 הפך הכוח למוסד מבוסס, על אף העובדה שבמשך שנים רבות לא עלה מספר אנשיו על 700.

מחלקה ימית נלחמת בכל מיני הברחות, ומחלקה אווירית ושומרת על קשר עם נקודות נירחות ודואגת כי מומחים למע"בדות לגילוי פשעים יגיעו לכל מקום פשע במהירות מקסימלית. יחידות משטרה מוטסות עזרו במלחמה נגד שיתוק ילדים בין שבטי האסקימו ע"י העברת רפואות ורופאים.

בעת הסטפון הגדול לפני כמה חדשים במניטובה, כאשר הוצפו במים כ-700 מ"ר לין מרובעים, יצאו ה"רוכבים" בסירות ועשו את הכל כדי לעזור לכפרים הנפגעים עם שנתקי ע"י השטפון. המחלקה "האווירית" נוסדה ב-1937 ומורכבת משבעה אווירונים. מהם לפעולה ימית ומהם מצויידים במגלשים לפעולה בשטחים קפואים. אחד התפקידים החשובים של המחלקה האווירית הוא למנוע התפשטות שרפות.

"תפוס את האיש!" הכוח המש"טתי מונה עתה 5,500 איש וקשה מאוד להתקבל אליו. הדרישות מהמועמדים כה

ט"בס: הצפקד הראשי

אחרי כמה חדשים של מלחמת-עצבים (העולם הזה" 670) עבר צבא סין הקומוניסטי את גבולות טיבט. אולם בניגוד לזאת רבים אין טיבט הקדושה והפאציפיסטית חסרת-יישע לחלוטין, מאחר שיש לה צבא משלה. אמנם ספק הוא אם צבא זה יפריע לאנשי מאורסה יותר מאשר המכשולים הטבעיים העצומים של "גג העולם", אך בכל זאת יש עניין בחיל

ימי הגבורה הרומנטית. מיסדר משטרת הרוכבים הקנדית בשנת 1897 בקויבק.

"רוכבים" באויר. במקום דהירה על סוסים אחרי מבריחים אידיאנים — אוירונים.

רק למען הרושם. את המדים האלה לובשים רק במקרים חגיגיים ביותר.

מפליא זה — הצבא היחידי בעולם כולו המבוסס על עקרונות פאציפיסטיים מוחלטים.

על מארגנו ומפקדו הראשי של צבא הדאלאי-לאמה מוסר, למברג, סופר "העולם הזה" בגיבנה:

צבא טיבט מונה כיום רק 10,000 איש. מפקד צבא זה — וזהו המעניין שבדבר — הוא אירופאי וליתר דיוק — יליד גרץ אשר באוסטריה. שמו הייני הררי, ספורטאי ידוע (אלוף החלקה).

בסתיו 1938 עלה בידו, בעזרת עוד שלושה מחבריו, להגיע לראש הר האיגרי מצד צפון. הקבוצה הראשונה שהצליחה במסע זה! שנת 1939 הגורלית מצאה אותו בסביבות הרי המאלאיה בהודו. בהיותו נתין ארץ-אויב נאסר ביחד עם חברו המ

גדולות, שמתוך 5293 שביקשו להתקבל רק 1471 עברו את הבחינות הראשונות ומתוכם 476 בלבד נתקבלו. משמע שרק איש אחד מתוך 12 נתקבל. ואין פלא בדבר -- עליו להיות נתין בריטי; לא מעל לגיל 30 ולא מתחת לגיל 21; גובה מינימלי של 1,73 מטר; וחייב לעבור בחינות רפואיות וחינוכיות קשות. שוטר חייב לשרת לפחות חמש או שש שנים לפני שיורשה להתחתן. בכל אופן, אסור לשוטרים להתחתן בלי רשות המפקד

הנדס אופשניטר. לא עבר זמן רב והם ברחו לגבול טיבט. בתחילה עברו תחת השגחה אצל אכרי המקום, אך הם מאו בעבודה זאת, לאחר חדש מספר. אלפי קילומטרים עברו ברגל, בארץ קנאית דתית זאת ולבסוף הגיעו מתים-למחצה מחמת הרעב וקופאים מקור ל"עיר האסור רה" — לאסא. (שנת 1941) — מן האירוע פאים היחידים שתדורו לעמקי ארץ זאת.

האשה הלכנה הראשונה. להשי תוממותם הרבו; קבלום יושבי המקום ביר דירות. במרוצת השנים אף הצליחו לקנות את אמונתו של שייט הארץ — הדכארי לאמא. בתחילה עסקו השנים בהכנת תכניות לתעלות, דרכים וכיוצא בזה, ולפני שנה קרה הפלא הגדול והרר נתמנה כיועץ הצבאי ללאמא, — מפקד צבא טיבט ומאמנו הראשי.

אחותו של הרר, לידיה היל, היא האשה הלכנה הראשונה שעברה באופן רשמי את גבולות טיבט. היא נסעה לשם לבקור לפי הזמנת אחיה אחרי מלחמת העולם האחרונה.

סטאלין הגיע. כשבקרתי בשבוע האחרון בגרץ כדי לברר את אמיתות ידיעות אלה פגשתי אנשים רבים הזוכרים היטב את הרר. "תמיד קנאית בו שברח לטיבט ולא הספיק להכיר את הרוסים", נאמרו אוסטרי זקן אחד, "ועכשיו הגיע סטאלין גם אליו..."

על חוד השערה

חיילי הצבא הרוסי רגילים לגלח את שערות ראשם. זהו מנהג שנשמר עוד מימי הצבא הצארי, ומטרתו היתה פעם, למנוע מקלט מן הבנים.

עתה החליט הצבא הצ'כוסלובקי לצעוד בדרך אחיו הגדול. הוא ציווה על חייליו לגלח את ראשם. אולם החיילים לא קיבלו את הפקודה בציינות היאה לחיילים דיי מוקראטיים. חייל אחד התלונן ש"חברתו מררה בבכי כשהופיע בפעם הראשונה כשראשו מגולח". אולם עתון הצבא "אוב" ראגא לידו" יעץ לו עצה נבונה: לנתק את יחסיו עם הבחורה מכיון ש"ברור ש" היא מתעניינת רק בשערך ולא בעובדה שאתה מגן על מולדתך הדימוקראטית העממית".

גם לצוענים הצ'כים בישרה הממשלה בשורת מרה: עליהם לשנות את הליכות חיהם ולהתייבב במקומות-קבע, אחרת יוח"רמו סוסיהם.

לונדון: הרכבת איחרה

לפתע נראו להבות האש המתפרצות ועולות. גגה של תחנת הרכבת המזרחית בלונדון היה אחוז להבות. לא הרגשו בשום דבר חשוד, עד שלפתע הגיחו הלהבות" אמר מנהל התחנה. קורות בווערות נפלו על הרכבת שעמדה לצאת לבלקפול, ושלושה קרונות החלו בווערים. קהל הנוסעים המבוהל ברח מהתחנה בסכנו עמו את מוודותיה. גחלים בווערות נפלו לתוך צווארנו של אחד הנוסעים בעת מנוסתו. הוא נכזה קלות ונלקח לטיפול רפואי.

שלוש מכונות כבאים הוועקו למקום. "אין כל אפשרות לתכנס לתחנה" קבע מפקד הכבאים, "נהיה נאלצים לטפס מעל החומה ברחוב הסמוך הגובל עם התחנה". מיד הוצבו סולמות לאורך החומה והכבאים החלו לטפס עליהם כשצינורות הכיבוי מש"תלשלים מאחוריהם. עד מהרה החלו סילוני מים לטאטא את גג התחנה הבווער. האש הלכה ודעכה. שלושת הקרונות הבווערים הובלו לפסים צדדיים.

הרכבת בלבקפול יצאה באתו יום באי חור של שבע דקות תמימות.

טיול למאדים

"מוסד הכוכבים" של ניו-יורק החליט "למתוח" את הקהל. הוא הודיע ברבים ש"יקבל הזמנות לנסיעות למקומות הבאים: הירח (360,000 ק"מ — 9,30 שעות), הונוס, המאדים, יופטר, סטורן (1185 מיליון ק"מ, 1333 ימי נסיעה). מועד הנסיעות — כש"המדע יספק את האמצעים, לפני סוף המאה הנוכחית.

עד לשבוע האחרון קיבל המוסד 18000 הזמנות. בין המזמינים: גרמני ממינכן ה"רוצה להקים בית-מלון על הירח, מלצר אמריקאי הרוצה לארגן מועדון קלפים ב"הונוס, מומחה לרדיו המעונין לקבל זכיון אקסקלוסיבי לעסקי רדיו בהונוס.